

Číslo 4 8. ročník

NĀMAHATṬA

Časopis Mezinárodní společnosti pro vědomí Krišny
zakladatel-áčárja A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupáda

seriály • novinky • přednáška • recept

Milost Pána Ćaitanji zaplavuje polsky festival

Woodstock 2001

Indradjumna Svámí

Deník kazatele na cestách

4 SMARANAM

Nektar Śrīly Prabhupādy

6 PŘEDNÁŠKA

Góvinda — Původní Osoba

12 FESTIVAL

Woodstock 2001 —
vyprávění Indradjumny
Svámího

20 STŘÍPKY Z MOZAIKY

O tradičním indickém
životě

23 VAŘÍME PRO KRIŠNU

Pečená cuketa
s bramborem a sýrem

VedaVision — Nāma Haṭṭa
Jílová 290
155 21 Praha 5 - Zličín
tel: 02 / 579 503 91, 0603 700 512
fax: 02 / 579 504 70

e-mail: info@vedavision.cz
www.harekrsna.cz
www.vedavision.cz

ZODPOVĚDNÝ REDAKTOR:

Priya-kīrti dāsa

GRAFIKA:

Kīrticandra dāsa

SPOLUPRACOVALI:

Překlady:

Oldřich Janota (Nektar ŚP, Střípky)
Amartya-nadī dāsa (Góvinda)
bhn. Jitka (Woodstock 2001)

Editace:

bhn. Jitka, Amartya-nadī dāsa, Punya
Pālaka dāsa

Sanskrt a klíč k výslovnosti

ā, ai, au, e, ī, o, ū, ṛ jsou v sanskritu dlouhé samohlásky, vyslovují se dvakrát déle než krátké; ṛ samohláskové r, zjednodušeně vyslovováno jako ri; c se vyslovuje jako č; j se vyslovuje jako dž; ñ se vyslovuje jako ň; y se vyslovuje jako j; ś, ṣ se vyslovuje jako š.

Duchovní jména

Členové Mezinárodní společnosti pro vědomí Kṛṣṇy dostávají jména Pána Kṛṣṇy nebo Jeho oddaných ve spojení se slovem dāsa (ženy dāsī), což znamená „služebník“. Například jméno Kṛṣṇa dāsa znamená „služebník Kṛṣṇy“.

číslo 4

ročník

Nektar Śrīly Pr

Anekdoty ze života A.C. Bhaktivedanty Swamiho Prabhupādy, zakladat

Z knihy Prabhupāda Nectar od Satsvarūpy dāse Goswamiho, vydané v nakladatelství GN Press 1996

Śrīla Prabhupāda často vyprávěl příběh „polovina slepice.“

Kdysi žil muž, který vlastnil slepici. I když si ji cenil, protože mu snášela vejce, nelíbilo se mu, že musí utrácet za krmení. Ve své bláhovosti se proto rozhodl, že slepici rozřízne na půl a ponechá si pouze tu polovinu, která snáší vejce. Tímto příběhem Prabhupāda dokládal, jak z nedostatečného poznání vznikají omyly.

Śrīla Prabhupāda jednou vyprávěl příběh o Gópálovi Bhanovi a bakulových květech. Bakula jsou malé bílé květy hvězdovitého tvaru, které jsou jedlé a dají se vařit jako zelenina. Gópál Bhan jednou připravoval z těchto květů girlandu, když za ním přišel jeden přítel a ptal se ho, co dělá. „Dělám girlandu pro Krišnu,“ řekl Gópála. „Chceš snad říct, že Pán Krišna přijde a vezme si girlandu z tvých rukou?“ ptal se Gópálův přítel. „Ano,“ odpověděl Gópála. „A když ne, tak tu girlandu uvařím a sním.“

Při práci s Prabhupādou v Indii měl Tamál Krišna Gósvámí spoustu příležitostí vidět, jak se Prabhupāda chová ve vztahu k hmotnému světu. Śrīla Prabhupāda byl prvním novodobým kazatelem vědomí Krišny, který cestoval kolem světa, aby zapojoval hmotnou energii do služby Krišnovi. Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī říkal, že jediné vaišnava se ideálně hodí k tomu, aby jezdil v automobilech a používal velké budovy pro šíření vědomí Krišny, a Śrīla Prabhupāda poskytl dokonalý příklad, jak tyto věci používat bez připoutanosti. Prabhupāda chtěl, aby si lidé vaišnavů vážili, a svým kouzelným a nevinným způsobem byl hrdý na hmotné vybavení, které k němu přicházelo, aby mohl šířit vědomí Krišny.

Śrīla Prabhupāda někdy s velkou hrdostí hovořil o skutečnosti, že jako autor, vydavatel a obchodník získal u tiskárenské společnosti Dai Nippon úvěr 50 000 dolarů po složení zálohy pouhých 5 000 dolarů. Dával najevo také transcendentální hrdost

na svoji kreditní kartu Americké banky, která mu umožňovala vybrat si 100 dolarů z bank a dalších obchodních zařízení pouze na základě předložení této karty. Prabhupāda byl také hrdý na svoji „zelenou kartu“, která mu dovozovala zůstat ve Spojených státech tak dlouho, jak bude chtít.

Někdy ukazoval svoji kreditní kartu a zelenou kartu váženým celoživotním členům hnutí Hare Krišna v Indii. Byl hrdý na tyto vymoženosti, které mu sloužily v jeho poslání kazatele, a které získal díky svému dobrému charakteru a důležitému postavení.

O jídle

„Měli byste jíst jen do polosity. A jednu čtvrtinu byste měli naplnit vodou, a jednu čtvrtinu byste měli ponechat prázdnou, aby tam mohl proudit vzduch. Pak jídlo snadno strávíte. To je ajurvédský zákon. I když si myslíte, že byste toho mohli sníst hodně, záměrně byste tolik jíst neměli. Měli byste sníst polovinu, jednu čtvrtinu vyplnit vodou a jednu čtvrtinu nechat volnou pro proudění vzduchu. Potom nebudete trpět žádnými nemocemi. To je hygienický princip. Jakmile budete jíst víc, než můžete strávit, onemocníte.“

Rozhovor, 26. srpen 1973

Prabhupāda se jednou ptal Hari-šauriho dāse na jeho zdraví. Hari-šauri odpověděl, že omezil svoje jídlo. „To v Austrálii šetříte na jídle?“ zeptal se Prabhupāda. „Pokud máš hlad, měl bys jíst.“ Hari-šauri na to Prabhupādovi řekl, že se v sedmém zpěvu dočetl o tom, že pokud někdo bere duchovní život vážně, bude jíst jen jednou denně. Prabhupādova nálada se změnila. „Tak to je dobře. Ano, pokud člověk nejí, zeslábne, ale neumře. Lidé umírají z přejídání. Omezením jídla člověk neumírá. Jako já — nejím, ale neumírám.“

Jednou v Hajdarábádu Prabhupāda s několika svými žáky navštívil dům zámožného váženého muže z Gudžarátu. Předložili jim tam bohaté prasádam, na kterém si oddaní nadšeně pochutnávali. Uprostřed jídla Prabhupāda řekl: „Tak by mělo

Prabhupādy

Prele-ācāryi Mezinárodní společnosti pro vědomí Kṛṣṇy

prasādam vypadat. Mělo by být tak dobré, že ho budete jíst, i když nemáte hlad. A ne, aby ho člověk nemohl jíst, i když je hladový.“

Jednou v Madrásu Harikéša Svámí a Šravanānanda dās připravovali pro Šrílu Prabhupádu čapátí. Jakmile sundali čapátí z ohně, Harikéša spěchal z kuchyně za Šrílou Prabhupádou. Když to udělal poprvé, Šríla Prabhupáda čapátí odmítl s tím, že není dost horké. Harikéša Svámí a Šravanānanda dās tedy spěchali zpátky do kuchyně, aby upekli další čapátí. Harikéša sundal čapátí z ohně, opět utíkal do blízkého Prabhupádova pokoje a položil čapátí na Prabhupádův talíř. Prabhupáda se zeptal, co se děje, že nejsou schopni přinést čapátí horké. Oddaní tedy opět utíkali do kuchyně. Jakmile se čapátí na ohni nafouklo, Harikéša sprintoval do Prabhupádova pokoje a shodil placku na jeho talíř. Prabhupáda čapátí roztrhl, a když to udělal, do vzduchu unikla z placky pára. „Ano,“ řekl Prabhupáda, „toto je čapátí. Čapátí znamená horké.“

O prasādam a o zdraví

„V Miami je spousta manga a kokosových ořechů. Moc mi chutnají dáby* z Floridy. Zvláště výborné jsou ty oranžové. Beru si jeden každý den. Ze zeleného manga se dají připravit pikle. Nakrájejte manga na kousky tak, aby slupka zůstala neporušená, a postříkejte je solí a kurkumou. Dobře je usušte na slunci a naložte do horčičného oleje. Vydrží celé roky a jsou vynikající jako příloha k jídlu. Naložené mango je chutné, jemné a dobré na trávení. Pokud nemáte zeleninu, můžete ho jíst s purí, podobně jako nakládané čili papričky. Když se nakládané mango a čili papričky dají dohromady, je to velmi chutné. Chrám v Miami musí být jistě velmi krásný, s místem na koupání a s pávy, tak jako Vrindávan. Krišna vám poskytne všechno, nemějte obavy. Pouze upřímně pracujte.“
Dopis z 8. července 1976

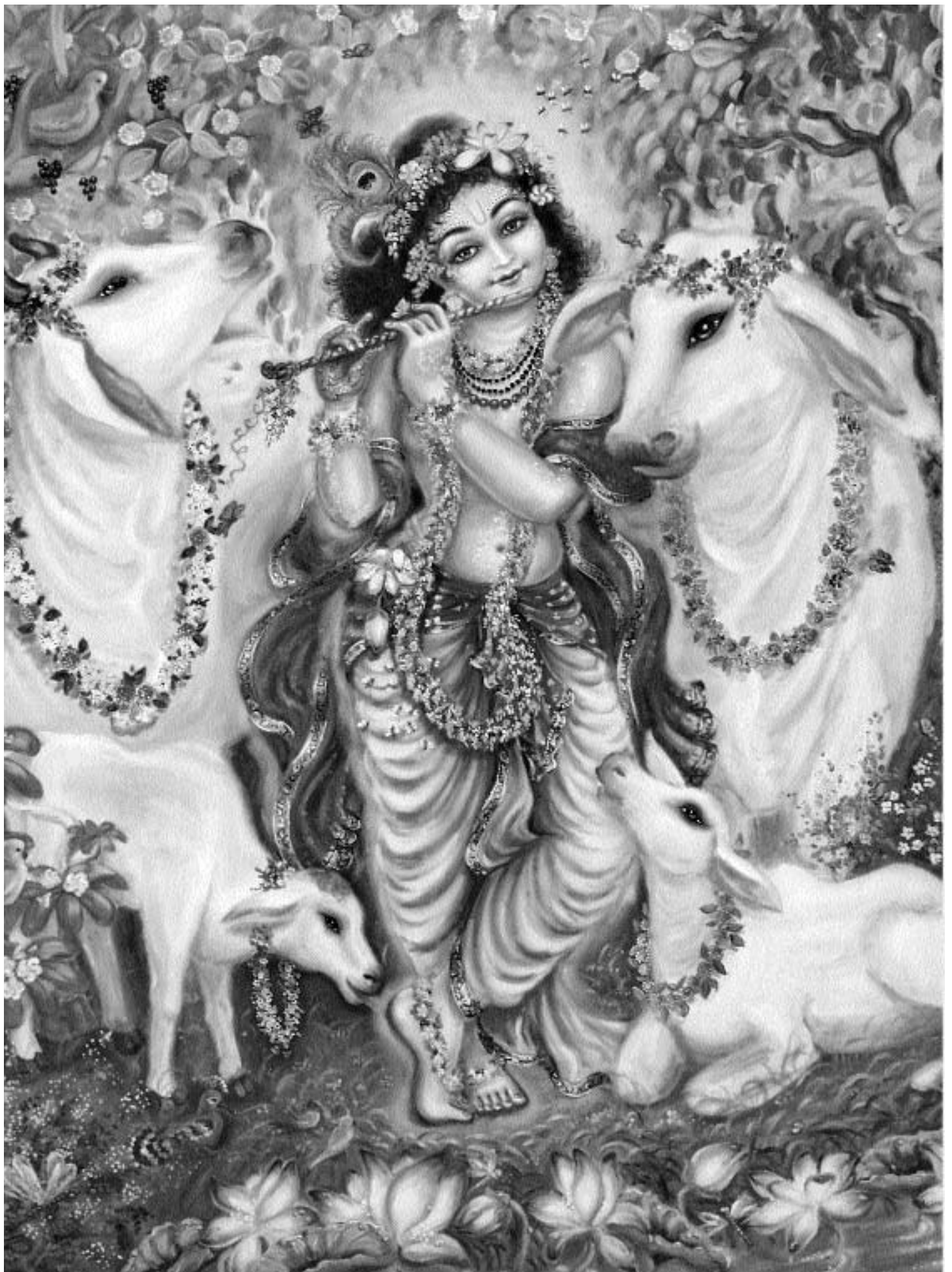
*dáby = nezralé kokosy, jejichž šťáva je výživná a chutná.

„Ten, kdo pracuje, dokáže pak strávit i kameny.“

Prabhupáda jednou řekl, že kdo nemůže usnout hned poté, co se uloží k odpočinku, a kdo má stolicí ihned po jídle, toho brzy povolá Jamarádž. Ale ten, kdo chodí na velkou před jídlem a po jídle na malou, u toho si lékař na živobytí nevydělá.

Prabhupáda se jednou ptal na zdraví koně chovaného v komunitě v Novém Vrindávanu. Jeden žák odpověděl, že kůň je nemocný. Šríla Prabhupáda tomuto oddanému řekl, aby krmil koně cizrnou. Řekl, že cizrna koním velmi prospívá a dodává jim sílu.☪

přednáška

GÓVINDA

Původní Osoba

Pokud by původ všeho postrádal osobní vlastnosti, chyběly by i v hmotném světě.

přednáška z New Yorku, 26. července 1971

A. Č. Bhaktivédánta Svámí Prabhupáda

zakladatel-áčárja Mezinárodní společnosti pro vědomí Krišny

Slovo Góvinda znamená ten, kdo poskytuje potěšení kravám a smyslům. Inkarnací Boha je mnoho, avšak Góvinda (Krišna) je *ādi-puruṣa*, původní osoba. Jako takový je nejen inkarnací Boha, ale Bůh samotný, který je zdrojem těchto inkarnací. Góvinda není jen nějaká neosobní záře či prázdnota. Je to ve všech ohledech dokonalá osoba.

Jestli původ všeho není osoba, jak je možné, že po celém vesmíru najdeme tolik živých bytostí — lidí, zvířat, polobohů, stromů a rostlin? Každá živá bytost je individuální duše a každá duše je osoba. Jak je tedy možné, aby původ všeho byl neosobní, a nic víc? Musí v něm existovat osobní vlastnosti. Jak jinak se mohou odrážet v tomto hmotném světě? To je závěr Pána Brahmy ve verši *góvindam ādi-puruṣam tam ahaṁ bhajāmi*. Pán Brahma je původním tvorem v tomto vesmíru. V Brahma-samhitě říká, že jeho původem je také osoba. Uctívám tuto původní osobu, prohlašuje v celé Brahma-samhitě.

Celý svět podléhá neosobnímu pojetí. Nikdo ovšem nic neví, ale spekulací vytvořili neosobní filosofii. Jak může tento impersonalismus obstát? Vidíme to na každém kroku, neboť každá živá bytost je osoba a úplný celek, ze kterého vše pochází, je také osoba. *Ādi puruṣam*.

Poznání Pána Brahmy

Tak zní závěr Pána Brahmy, který stvořil tento vesmír a dobře ví, co se v něm nachází. O tom, co v něm je, víme jen málo a co je za ním, je nám zcela nez-

námé. To však není případ Pána Brahmy. Pán Brahma je *ādi-kavaye*, což znamená, že je původní učenec a stvořitel vesmíru. *Tene brahma hṛdā ya ādi-kavaye, muhyanti yat sūrayaḥ* (*Śrīmad Bhāgavatam* 1.1.1). Konečný princip, absolutní původ všeho, nemůže být neosobní, neboť je původem Pána Brahmy. Nevidím, že by někdo vznikl z něčeho neosobního. Jsem osoba, protože můj otec je také osoba. Půjdeme-li zpátky v našem rodokmenu, zjistíme, že z jedné osoby vychází další osoba a kdybychom tak pokračovali k počátku stvoření, došli bychom k původní

osobě, již Pán Brahma oslavuje. Zdrojem vesmíru není prázdnota ani prvotní polévka, ale zdrojem je učená osoba.

Brahma, prvotní osoba, obdržel poznání od původní osoby, což popisuje *Śrīmad Bhāgavatam*. Slovo *brahma* znamená *jñāna*, neboli poznání. Můžeme se ptát, jak se Brahma, pokud je prvotní osoba v tomto vesmíru, mohl učit od někoho dalšího. Kdo byl duchovním mistrem, od něhož získal poznání?

Ve *Śrīmad Bhāgavatam* je naznačeno, že toto poznání vyšlo z Brahmova srdce. Bůh sídlí v srdci všech a i když byl Brahma v té době první a jediný tvor, někdo další, *ādi-puruṣa*, sídlil v jeho srdci. Také v *Bhagavad-gītě* (18.61) je řečeno, že *īśvara*, Nejvyšší Pán, sídlí v srdci všech a dává jim pokyny.

īśvaraḥ sarva-bhūtānāṁ hṛd-deśe 'rjuna tiṣṭhati bhrāmāyan sarva-bhūtāni yantrārūḍhāni māyayā „Nejvyšší Pán je umístěn v srdci, ó Ardžuno, a řídí

putování všech živých bytostí, jež jsou jakoby usazeny na stroji z hmotné energie.“

Neoddaní nechápou, jak Krišna neboli Bůh dává pokyny ze srdce, avšak oddaní tomu rozumí. Proto se snaží naslouchat Pánu uvnitř. K tomu je však třeba zvláštní kvalifikace. Musíme být na jistém stupni duchovní pokročilosti. Krišna v Bhagavadgítě naznačuje, že těm, kdo se Mu odevzdávají, dává schopnost porozumět:

teṣāṁ satatam yuktānāṁ bhajatām prīti pūrvakam dadāmi buddhi yogaṁ taṁ yena mām upayānti te
„Těm, kteří Mi neustále láskyplně slouží, dávám poznání, které jim umožní ke Mně dospět.“

Slova *teṣāṁ satatam yuktānāṁ* znamenají „být zaměstnán.“ Oddaní Krišnovi s láskou neustále oddaně slouží (*prīti-pūrvakam*). Vždy přemýšlejí: „To je příležitost ke službě Krišnovi.“ Čím více slouží, tím více jsou šťastni a tím rychlejší dělají pokrok. Není tu otázka odpočinku. Pokud vykonáváme hmotné činnosti, brzy se unavíme a přemýšlíme: „Tolik jsem pracoval. Udělám si prázdniny. Oddaný zaměstnaný v duchovní službě však získává víc a víc energie a uvažuje: „Chci více služby.“ Pán v srdci dává pokyny: „Dělej toto a velice brzy se ke Mně vrátíš.“

Také dává odlišné pokyny těm, kteří se na Něho nechtějí obrátit. „Chceš to dělat? Zde máš příležitost. Chceš krást? Běž.“ Pokud Krišnovi nechceme vyjít vstříc, chceme na Něj zcela zapomenout, dá nám tu možnost, protože vždy plní naše touhy. Bhagavadgíta (15.15) proto říká, že Pán nám sebe připomíná a pokud chceme, dovoluje nám zapomenout.

*sarvasya cāhaṁ hṛdi sanniviṣṭo
mattaḥ smṛtir jñānam apohanam ca
vedaś ca sarvair aham eva vedyo
vedānta-kr̥d veda-vid eva cāham*

„Sídlím v srdcích všech a ode Mě pochází vzpomenuť, poznání a zapomnění. Účelem všech Véd je Mě poznat, Já jsem sestavil Védāntu a jsem znalcem Véd.“

Není osobou jako jsme my

Obyčejní lidé nechápou, jak může být Bůh osobou, protože uvažují: „Bůh musí být osoba jako jsem já.“ Proto v některých písmech nenajdeme zmínku o osobě, protože jakmile bláhoví lidé akceptují osobnost, myslí si: „Bůh je osoba jako jsem já.“ Proto je uvedeno: „Bůh není osoba.“ A v některých náboženstvích jako v židovství jsou zakázány dokonce i ztělesnění Boha v podobě obrazu či ikon. To však neznamená, že Bůh není osoba. Je-li uvedeno, že Bůh není osoba, máme to chápat tak, že není osoba

jako jsme my. Ve skutečnosti je osoba, ale jiná osoba. *Īśvaraḥ paramaḥ kṣṇaḥ sac-cid ānanda-vigrahaḥ*: Jeho osobnost je věčná, Jeho tělo neumírá jako naše tělo. Je plné blaženosti, zatímco naše tělo je plné utrpení. Jeho tělo je plné poznání, zatímco naše je plné nevědomosti. Je *īśvara*, vládce, a my jsme ovládání. Jak může být Bůh osobou jako jsme my? Jelikož nejsme schopni chápat, jak může být Absolutní Pravda osobou, musíme přijmout ponaučení od Pána Brahmy, nejvyššího básníka a světce tohoto vesmíru, jenž je první stvořenou bytostí. Patříme do *Brahma-sampradāyi*, učednické posloupnosti od Pána Brahmy. Proto přijímáme výroky Pána Brahmy a uctíváme *ādi-puruṣam*, Góvindu.

Nemusíme tohoto *ādi-puruṣu* znát, avšak následujeme-li ve stopách áčárjů, velkých duchovních mistrů, nebudeme mít těžkosti. Góvinda dává Brahmovi pokyny ze srdce, Brahma je předává svému žáku Náradovi a Nárada dává pokyny svému žáku Vjásovi. Vjásův žák, Madhváčárja, opakuje stejné poselství. Pak Īśvara Purí, jeho žák Čaitanja Maháprabhu, Gósvámí, atd. Tak se postupně předává poznání skrze paramparu, učednickou posloupnost. Je-li stejné poselství opakováno bez odchylky, je dokonale předáno.

Boží inkarnace

Z písem (*sāster*) se dozvídáme, že *ādi-puruṣa*, původní osoba, se expanduje do mnoha inkarnací. Tyto inkarnace jsou různé a jejich činnosti jsou popsány ve Šrímad Bhágavatamu. V jedné době se Pán inkaroval jako kanec, Varáha, a vyzdvihl Zemi, když se topila ve vodách oceánu Garbhódaka. Démon Hiranjákša Zemi stlačil do vodou zaplněné půlky vesmíru, a Pán Krišna v podobě kance nejenže planetu vyzdvihl, ale démona také zničil. Při jiné příležitosti se Pán zjevil v podobě malé ryby v nádobě s vodou, avšak ryba časem vyrostla a musela být přemístěna do jezera.

Ryba rostla dál a jakmile byla dostatečně velká, řekla Manuovi: „Doba zničení se blíží. Vezmi všechny Vědy na loď a Já je budu chránit.“ Džajadéva Gósvámí proto ve své modlitbě zpívá: „Můj Pane, ve své podobě ryby si zachránil Vědy v čase zničení.“

Inkarnace Boha jsou popsány v modlitbách Džajadévy Gósvámího, vaišnavského básníka, který se zjevil sedm set let před Pánem Čaitanjou. Byl velkým oddaným a napsal známou píseň o Pánu zvanou Gítá-góvinda. Předkládá další modlitbu inkarnaci Pána v podobě želvy: „Polobozi a démoni jednou s pomocí velké hory jako tlouku stloukali oceán

mléka. Těžštěm tohoto tlouku byl krunýř želví inkarnace.

Džajadéva se proto modlí: „Zjevil ses jako želva, abys sloužil jako místo pro tlouk. Svrběla Tě záda a přijal si proto tuto horu jako tlouk, a mohl ses takto podrbat.“

V další inkarnaci Pán sestoupil jako Nrsimhadéva, aby zachránil Prahláda Mahárádžu, pětiletého chlapce, jehož týral jeho ateistický otec. Zjevil se ze sloupu démonova paláce jako napůl člověk, napůl lev. Prahládův otec, Hiranjakašipu, získal požehnání Pána Brahmy, které zajišťovalo, že nebude zabit žádným člověkem ani zvířetem. A Pán se proto zjevil jako ani člověk, ani zvíře. Často si myslíme, že můžeme Pána svou inteligencí podvést, avšak On jí má více než my.

V jiné inkarnaci se Pán zjevil jako Vámana, trpaslík. Pán Vámana se zjevil před Balim Mahárádžou, který ovládl všechny vesmírné planety a tím rozrušil polobohy.

Vámana řekl: „Jsem bráhmana a přišel jsem za tebou s prosbou.“

Bali Mahárádža odvětil: „Ano, dám Ti, co chceš.“

Trpaslík požádal o pouhé tři kroky Země a Bali Mahárádža jeho prosbu vyplnil. Vámanadéva poté prvním korkem zabral půlku vesmíru a dalším druhou.

Bali Mahárádža pak řekl: „Není, kam by si umístil svůj třetí krok, a proto Tě prosím, stoupni na moji hlavu.“

V další inkarnaci, jako Parašurám, Pán vymýtil jedenadvacetkrát všechny kšatrijské krále za jejich nečestnost. Z dějin Mahábháraty můžeme vyčíst, že někteří z nich utekli a usídlili se v Evropě. Dnešní Evropané jsou tedy potomky těchto kšatrijů.

Pán v podobě Rámy bojoval s Rávanou, deseti-hlavým démonem a panoval Zemi jako ideální král.

Jako Balaráma, Krišnův starší bratr a inkarnace Sankaršany, byl velmi krásný, s bílou barvou pleti a modrými šaty. Jednou se rozhněval na řeku Jamunu a pohrozil jí, že ji vysuší. Jamuna ze strachu před Pánem Balarámou svolila, že bude poslušná.

Jako Buddha zničil Pán dokonalou logikou védské principy a je proto považován za ateistu. Pán Buddha byl však inkarnací Krišny a popřel Vědy, aby zachránil zvířata obětovaná podle pokynů Véd. Ve jménu védských obětí lidé neoprávněně zabíjeli zvířata a Pán proto sestoupil jako Buddha, aby kázal nenásilí.

Na konci tohoto věku, Kali-jugy, se Pán zjeví jako Kalki. Podle Véd Kalki sestoupí za 427.000 let a jeho

posláním bude pouze zabíjet. Pán Krišna zanechal pokyny v podobě Bhagavad-gíty, ale Pán Kalki nebude dávat žádné pokyny. Na konci Kali-jugy budou lidé již natolik zdegradováni, že nebudou schopni chápat žádné pokyny. Proto jediným řešením bude je pobít. Osoba, která je zabita Pánem, získá osvobození. Je to jedna z milostivých vlastností Pána. Ať zabije či ochrání, výsledek je stejný. Kalki tedy sestoupí v poslední fázi Kali-jugy, zničí vše a pak znovu začne Satja-juga (Zlatý věk).

Z toho je zřejmé, že Bůh je nejen *ādi-puruṣa*, prvotní osoba, ale projevuje se po celém vesmíru ve svých nesčetných inkarnacích a expanzích, jež jsou rovněž osobní povahy.

Vidět Boha

Přesto často Boha vyzýváme a říkáme: „Bůh neexistuje,“ nebo dokonce „o Boha se nestarám.“ Navzdory tomuto přístupu, jenž je pro dnešní věk tolik typický, Bůh existuje a můžeme Ho každým okamžikem vidět. Popíráme-li osobnost Boha, zjeví se nám v podobě kruté smrti. V Bhagavad-gítě najdeme mnoho pokynů, jak postupně Boha chápat a osobně Ho vidět tváří v tvář. Nejvyšší Osobnosti Božství, Krišna, sám říká: „Jsem chutí vody, svitem Slunce a Měsíce, vibrace zvuku v éteru. Jsem největší mezi velkými osobnostmi.“ Je-li někdo skutečně vážný a snaží se pochopit Boha a vědu o Bohu, může následovat pokyny Bhagavad-gíty a realizovat Boha tolika různými způsoby. Každý denně pije vodu. Pokud si vzpomeneme, že Bůh je chutí vody, realizace Boha začíná. Kdo neviděl Měsíc nebo Slunce? Kdo neslyšel zvuk v éteru? Boha můžeme vidět, slyšet a cítit tolika způsoby. Každý vidí Boha neustále. Ateisté však tvrdí, že Ho nevidí, protože neexistuje. Bez vědomí Boha, neboli vědomí Krišny, není mír možný. Každý chce mír. Nikdo však neví, jak míru dosáhnout. Hnutí pro vědomí Krišny je tedy nejvyšší podobou milosrdenství. Pán Čaitanja Maháprabhu tento proces vědy o Krišnovi v tomto věku usnadnil prostřednictvím zpívání svatého jména Boha. Hare Krišna Hare Krišna Krišna Krišna Hare Hare, Hare Ráma Hare Ráma Ráma Ráma Hare Hare. Ve Védách je řečeno, že lidé tohoto světa jsou natolik pokleslí, že nemohou Boha realizovat žádnou z předepsaných metod. V tomto věku je proto doporučeno zpívání svatých jmen, jež dává výsledky, které byly v minulých věcích dostupné pouze pomocí meditace, obětí a chrámového uctívání.

Pán Čaitanja Maháprabhu, který je Krišna samotný, nás učí, že svaté jméno se od Nejvyššího Pána neliší. Veškerá energie Boha je obsažena v Jeho jménu. Na

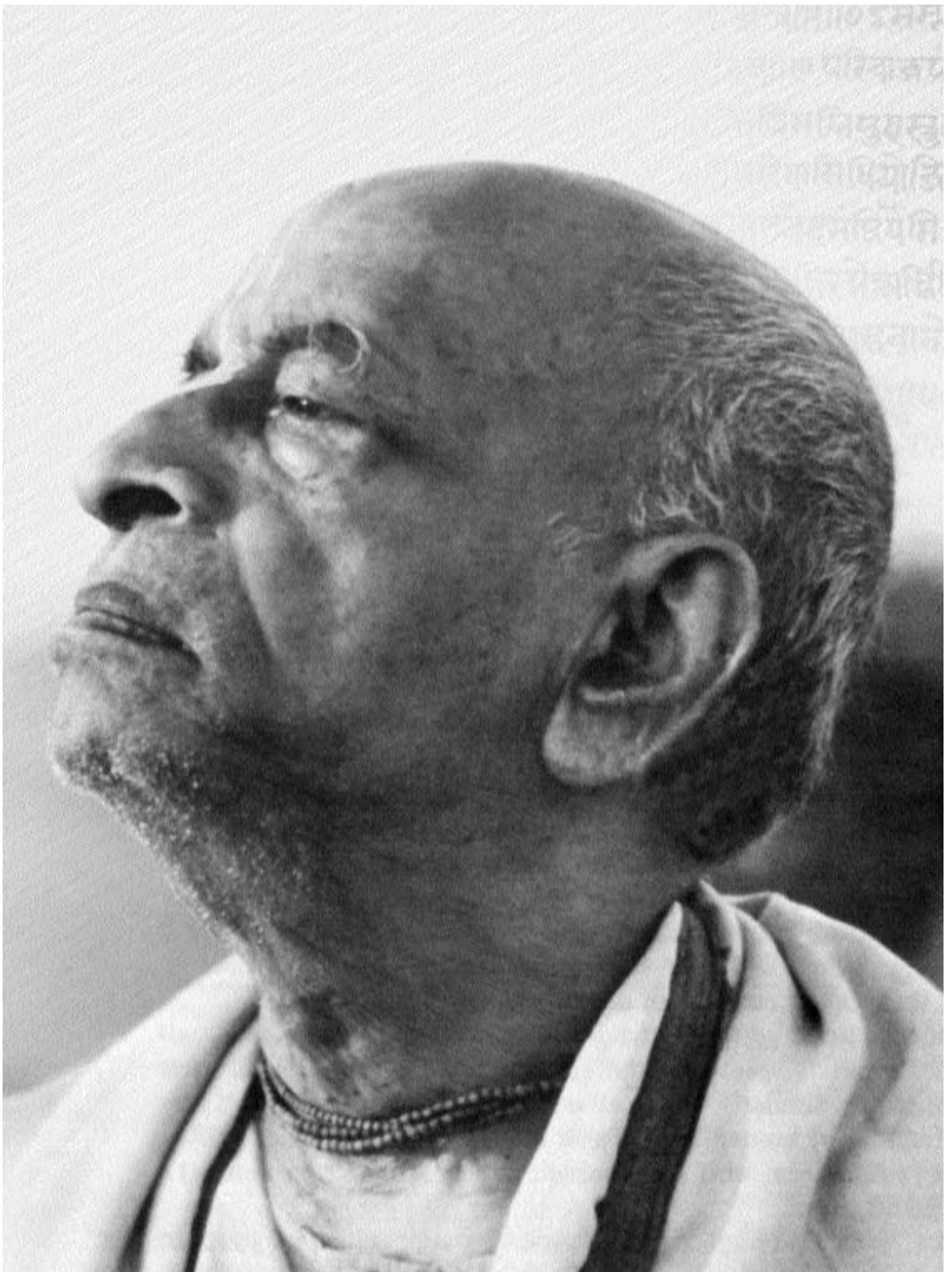
absolutní úrovni není rozdíl mezi svatým jménem Boha a Bohem samotným. Pán Čaitanja Maháprabhu řekl, že pro zpívání svatých jmen Boha neplatí strohá pravidla a můžou se proto zpívat kdekoliv. V tomto věku platí, že slepý následuje slepé a nikdo nezná smysl a cíl lidské existence a dokonalost lidského života, jenž má vrcholit seberealizací, ustanovením ztraceného vztahu s Nejvyšší Osobností Božství. Hnutí pro vědomí Krišny si klade za cíl vyjasnit tento bod. Podle védské civilizace dokonalost života znamená realizovat svůj vztah s Krišnou. Z Bhagavad-gíty se dozvídáme, že všechny živé bytosti — nejen lidské, ale i zvířata a jiné podoby života — jsou částmi Boha. Části mají sloužit celku jako ruce slouží tělu. Stejně tak všechny živé bytosti jsou částmi Boha a mají Mu sloužit.

Naším postavením je, že vždy někomu sloužíme. Stále sloužíme svým tělům a jejich expanzím v podobě rodiny, společnosti, vlasti, atd. Pokud není komu sloužit, pořídíme si kočku nebo psa a sloužíme jim. Svoji podstatou jsme určeni ke službě Nejvyšší Osobě a pokud ji ignorujeme, jsme stejně nuceni sloužit něčemu jinému. Sklon sloužit tedy přetrvává a nazývá se *sanātana-dharma*, věčná činnost neboli zaměstnání živé bytosti.

Na hmotné úrovni můžeme sloužit podle svých nejlepších schopností, a přesto nebudeme nikdy šťastni. Na této úrovni je každý zklamán, protože služba není správně zaměřena. Chceme-li sloužit stromu, musíme zalévat jeho kořen, nejenom větve a listy. Podobně, dodáme-li potravu žaludku, budou nakrmeny i všechny ostatní části těla. Měli bychom vědět, že pokud sloužíme Nejvyšší Osobnosti Božství, budou uspokojeny i Jeho části. Všechny lidumilné skutky, včetně služby rodině, společnosti a národu, vrcholí službou Nejvyšší Osobnosti Božství.

Nárada Muni v rozhovoru se svým žákem, Pánem Brahmou, vyslovil následující výrok: „Védskou literaturu vytvořil Nejvyšší Pán a pro Něho je určena, polobozí jsou rovněž určeni k tomu, aby sloužili Pánovi a různé oběti jsou vykonávány jen pro Jeho potěšení. Všechny různé druhy meditace či mysticismu jsou prostředky k realizaci Nárájana, cílem veškerého odříkání je dosáhnout Nárájana, rozvoj transcendentálního poznání umožňuje spatřit Nárájana a konečně spasení znamená vstoupit do Nárájanova království.“ (Šrímad Bhágavatam 2.5.15-16). Budeme-li následovat ve stopách Pána Brahmy, dosáhneme tohoto konečného vysvobození a spatříme Nejvyšší Osobu uctívanou Pánem Brahmou a všemi polobohy vesmíru.

Děkuji Vám mnohokrát. 🙏

Woodstock 2001 **Milost**

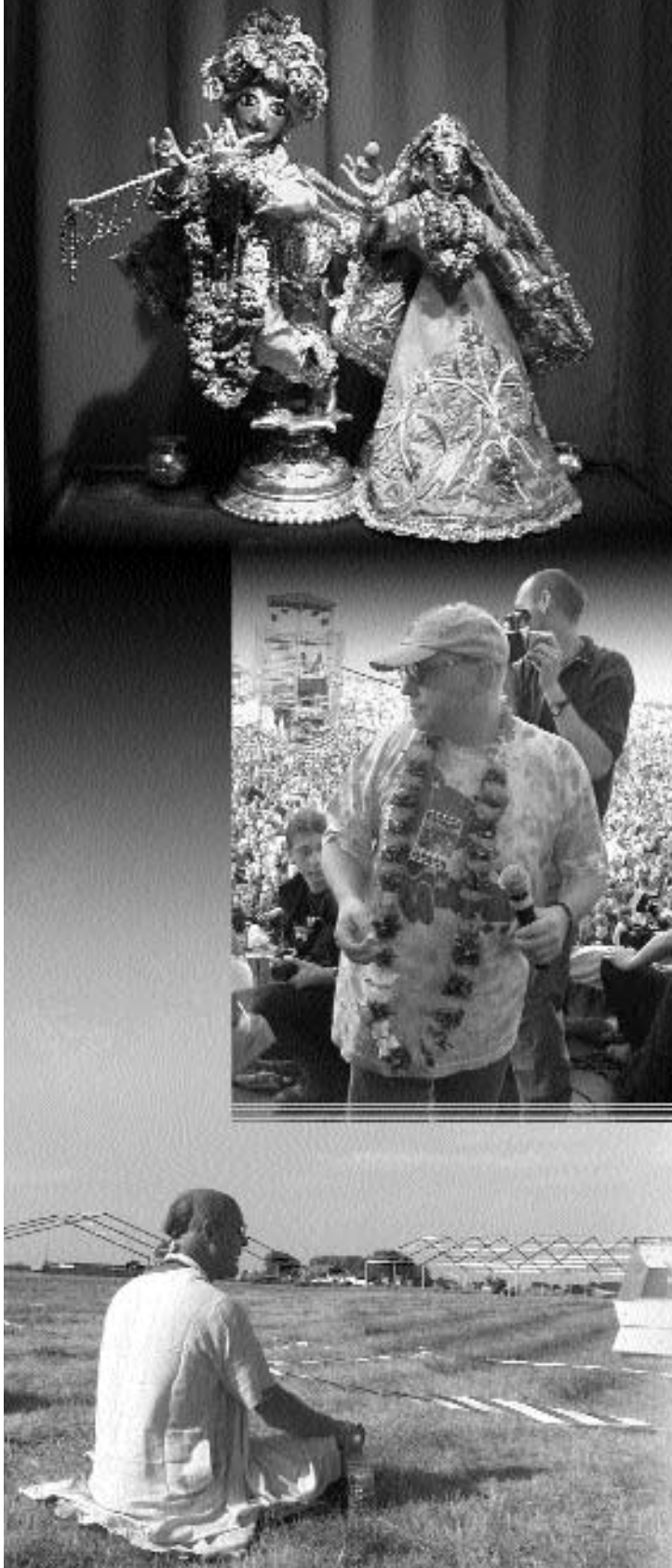
Indradjuma Svámí Deník kazatele na cestách

Dne 2. srpna jsem s jedním svým žákem Džajatam dá-sou z našeho festivalového turné na pobřeží Baltského moře odejel a zamířil na jih do města Žary, sídla srpnového festivalu Woodstock. Cestu do Žary jsem znal dobře. V předchozích letech jsme se zúčastnili festivalů Woodstock již čtyřikrát. Žary žilo přípravami na Woodstock, který se měl konat 10. — 11. srpna. Sdělovací prostředky odhadovaly účast 400 000 lidí.

Organizátor Woodstocku Jurek Owsiak věnuje každý rok tuto událost jako projev vděku mnoha mladým lidem, kteří mu pomáhají získat peníze ve prospěch polských opuštěných, chudých a nemocných dětí. Prostřednictvím telefonu během ledna získává více než 7 milionů dolarů ročně. Kromě malé výplaty, kterou si bere pro svou rodinu, bývá celá částka použita pro zmrzačené děti a Poláci ho za to milují a ctí. Protože katolická církev se rovněž pyšní podobnou humanitární prací, chová se k němu závistivě, což se projevuje přísným dohledem nad festivalem ze strany vlády. Každý ví, že tento dozor má především vést k zákazu festivalu a v loňském roce se vládě skutečně podařilo festival odvolat. Výsledkem bylo, že Jurek a jeho lidé jsou letos odhodláni mnohem více než kdykoliv předtím festival uspořádat. Ovšem, nebude to snadné. Naše účast byla jednou z hlavních stížností církve na tuto akci. Jurek mi před několika týdny řekl: „Jejich hlavní protest vůči festivalu Woodstock pramení z toho, že tam bude Hare Krišna. Ale já vám slibuji, že bez vás festival dělat nebudu.“

Jurek mi při několika příležitostech řekl, že chce, abychom se na Woodstocku podělili o naši filozofii a způsob života s mladými lidmi. Chtěl rovněž, aby byli nějak zaměstnaní a mírumilovní. Nechtěl žádné násilí. Tématem Woodstocku vlastně pokaždé bylo: „Žádné násilí — žádné drogy.“ V souladu s touto náladou jsme každý rok budovali naši „Krišnovu vesničku míru“ na hektarovém pozemku nedaleko hlavního jeviště. Letos jsem pro naši vesnici objednal spoustu velkých stanů, největší z nich je 100 metrů dlouhý a 32 metrů široký — je větší než hřiště na americký fotbal. Společnosti na výrobu stanů by ho trvalo postavit a pomocí velkého jeřábu přemístit na své místo 5 dnů a potřebovala by k tomu celodenní práci 35 mužů. Chtěl jsem být na půdě Woodstocku první, abych viděl, že se s tímto úkolem zdatně vyrovnají.

Dorazil jsem večer 3. srpna, ale na rozlehlé ploše

festival

t Pána Čaitanji zaplavuje polský festival

určené pro festival jsem neviděl jedinou duši. Bylo tu jen moře trávy, která se komíhala ve větru. Posadil jsem se na malém kopečku, prohlížel si místo festivalu a pečlivě zkoumal plochu. Jurek mi předtím ukázal mapu s rozvržením Woodstocku a já všechno s ohledem na umístění naší vesničky rozebíral. Krišna nám byl nakloněn a já viděl, že jsme nemohli mít lepší místo — budeme 75 metrů od hlavního pódia a pouhých 60 metrů od hlavního vchodu na festival. V očekávání obrovské jagji, která se zde bude konat, se mi rozbušilo srdce.

Ovšem, že to nebude jagja jako v dávných dobách, kdy čistí bráhmani zpívali u posvátného ohně mantry a přihlíželi tomu králové v královských šatech a zbožní lidé. Spíš bude sestávat z hlasitého zpěvu svatých jmen Krišny ve společnosti divoké, opojené mládeže a z hromadného rozdávání prasádam zástupům lidí neznalých ani samotné existence duše. Přesto však tato velká jagja na pláních Žary nebude o nic méně významná či očišťující než ty za starých časů:

*krte yad dhyāyato viṣṇuṁ
tretāyām yajato makhañḥ
dvāpare paricaryāyām
kalau tad dhari kīrtanāt*

„Jakéhokoliv výsledku dosaženého v Satja-juze meditací o Višnuovi, v Tréta-juze prováděním obětí a v Dvāpara-juze službou lotosovým nohám Pána, může být v Kali-juze dosaženo jednoduše zpíváním Hare Krišna mahā-mantry.“

(Śrīmad-Bhāgavatam, 12.3.52)

Těsně předtím, než jsem z kopečku slezl, jsem si všiml osamělého traktoru, který vjel na pole a rozsvítil světla, protože padalo šero. Začínal s obtížným sekáním veškeré trávy na ploše, úkol, který bude bezpochyby trvat mnoho dnů. Když traktor začínal přesně na místě, kde měla stát naše vesnička, vyřítil jsem se k němu. Přiblížil jsem se a traktor zastavil. Vyskočil z něj muž, který byl viditelně nadšený z toho, že mě vidí.

„Hare Krišna,“ zavolal. „Jste zpátky! Celé Žary na vás čeká.“

„Děkuji,“ odpověděl jsem. „Jsme opravdu moc rádi, že jsme tady.“

„Bez vás by byl Woodstock úplně něco jiného,“ řekl. „Při všech těch sporech o tom, jestli na festival opět přijedou Hare Krišna, mi řekli, ať se ani neobtěžuji se

sekáním trávy na místě, kde stavíte svou vesničku po každé. Ale věděl jsem, že Boží milostí přijedete, takže nejdříve jsem začal tady.“

Potom ten muž nastoupil zpět do svého traktoru a pokračoval v práci.

Druhý den brzy ráno jsem seděl na posekané trávě a čekal na příjezd nákladních aut, které měly přivést naše stany. Vtom jsem uslyšel ze západní strany plochy hlasitý, dunivý zvuk. Ke svému překvapení jsem po ploše uviděl přijíždět sedm nákladních aut s návěsy a autobus a jak se blížily k našemu místu, zdvihaly obrovská oblaka prachu. Když jsem se podíval pozorněji, uviděl jsem, že vezou stany a pracovní čet, která je bude stavět.

Během hodiny začala hlavní skupina pracovníků stavět ten velký stan a menší skupinka mužů začala stavět 12 dalších stanů o rozměrech 20 x 10 metrů. Když se do toho dali, překvapila mě jejich velikost. Objednal jsem je přes internet a vůbec netušil, jak velké mohou ve skutečnosti být, až budou stát. Žertem jsem Džajatamovi řekl: „Vypadá to daleko více jako Krišnovo město míru, než jako Krišnova vesnička míru.“ Viditelně jsem nebyl sám, kdo si toho všiml. Odpoledne u mě zabrzdilo úřední auto ze Žary a z něj vystoupil zástupce městské rady, který byl pověřen, ať si prohlédne celý festival. Řekl mi: „Promiňte, pane. Kdo je součástí tohoto festivalu? Jste součástí Woodstocku vy anebo je Woodstock součástí vaší akce? Tyto stany jsou příliš veliké!“

Odpověděl jsem: „Ve skutečnosti jsou, pane, příliš malé na to, co tu opravdu chceme dělat. Vypadají veliké jenom proto, že tu zatím nestojí nic jiného. Až postaví hlavní jeviště, naše vesnička už tak veliká vypadat nebude.“

„Je mi líto,“ řekl, „ale je to příliš veliké. Musíte se posunout o 50 metrů dozadu. To je příkaz.“

Na obranu našeho výborného umístění jsem nadále předkládal nejrůznější důvody, proč se nebudeme stěhovat, ale na konci jen opakoval své nařízení: „Je to příkaz,“ a bylo to. Zbytek dne strávili muži bouráním stanů, které začali stavět a druhého jitra jsme je začali stavět o 50 metrů více vzadu. Ačkoliv jsem z toho byl zpočátku rozrušený, o několik dnů později v průběhu festivalu jsem pochopil, že to byl Krišnův plán, protože jsme se přesunuli do bezpečnější oblasti a ta vzdálenost nebyla vůbec na překážku tomu, aby za námi chodili lidé. Vlastně díky tomu, že jsme v naší vesničce vytvořili tak pokojnou atmosféru, mnoho děcek mi řeklo, že jakmile přišli, už ani k té vřavě na jevišti neodešli.

O pět dní později dokončila stanová společnost výstavbu naší vesničky. Mnohé stany byly vysoké přes 10 metrů a stan, ve kterém se rozdávalo jídlo, stál mezi ostatními s obrovským transparentem: „Hare Krišna jídlo pro mír.“ Kromě našeho hlavního stanu tu bylo ze všech ostatních stanů nejrůznější, protože jsme tu měli v úmyslu vydávat za malý příspěvek prasádám, abychom pokryli naše náklady na festivalu. Nashromáždili jsme 35 tun bhógy — včetně 7 tun zeleniny, 5 tun rýže, 3 tun krupice, 2 tun cukru a 2 tun másla. 80 oddaných bude vařit 24 hodin denně ve třech různých místních školních kuchyních, abychom zásobili děcka prasádamem.

Právě když jsme toho dne začali s výzdobou stanů, uviděl jsem, jak se k nám blíží policejní auto. „Ó ne, další problémy!“ pomyslel jsem si.

Když se vůz přiblížil, vyslal jsem jednoho oddaného, ať policisty přivítá. Ti ale projeli kolem něj, aniž by ho vzali na vědomí, a zastavili přímo přede mnou. Nastala chvilka napětí, pak se náhle otevřely dveře a z nich vyskočil se širokým úsměvem policejní důstojník. Potřásl mi rukou a řekl: „Mahárádžo, vítejte zpět v Žary!“

Poněkud mě to zarazilo, protože policejní důstojníci obvykle takto vlídní nebývají, ale usmál jsem se a řekl: „Děkuji vám, strážníku.“

Pokračoval: „Váš festival v Mielnu na pobřeží letos v létě byl velkolepý! Celá moje rodina se bavila vašim jevištním programem a mým třem dcerám se zvláště líbily kresby, které jim vaše ženy nakreslily na tváře. Víte, nemly si pak tváře tři dny! Myslím, že vaše přednáška byla neobyčejně pěkná. Pamatujete si, jak jsme potom spolu mluvili?“

Odpověděl jsem: „Hm, ano, strážníku, ovšemže pamatuji. A je milé setkat se s vámi tady v Žary. Kde bude vaše stanoviště během festivalu? Víím, že ochrana tu bude velice složitá.“

„Během festivalu pracovat nebudu,“ řekl. „Vzal jsem si tři dny volna, abych tu mohl s rodinou strávit celý ten čas s vámi v Krišnově vesničce míru.“

Později toho dne dorazili ze severu všichni oddaní z našeho pravidelného festivalového programu a na začátku Woodstocku nás tu bylo přes 400 oddaných. Mnozí z nich pocházeli z nejrůznějších koutů světa. Zvláštní hosté z Ameriky jako Čandramauli Mahárádža, Dharmátma prabhu, jeho žena Dvidža Prija dásí a Tédžas prabhu se k nám připojili kvůli této zvláštní události v historii sankirtanového hnutí Pána Čaitanji.

V naší vesničce obvykle začínáme den před vlastním festivalem. A tak jsme 9. srpna, když na Woodstock začínaly přijíždět desítky tisíc mladých lidí a začínaly si na přilehlé ploše stavět stany, začali s naším kulturním představením na jevišti v našem hlavním stanu. Protože se tam jinak nic jiného nedělo, okamžitě jsme přitáhli obrovský dav a když večer začaly hrát naše tři skupiny, byl náš stan, do kterého

se vejde 15 000 lidí, zcela plný. Většina z nich byla opilá a opojená a někteří se nemyli několik dní.

První hrála reggae skupina Šrí Prahláda. Když pak měla začít hrát skupina Undrop ze Španělska, dorazil na pozvání Jurek Owsiak a oficiálně zahájil provoz „Krišnovy vesničky míru.“ Když ho mladí spatřili na našem pódiu, zbláznili se a během hraní Undropu divoce tančili. Nakonec nastoupil Shelter z Ameriky a málem zbořili dům. Před hlavním stanem naší vesničky se hemžily tisíce lidí v takové míře, že jsem to nikdy předtím neviděl. Jen ve stanu s jídlem rozdali 15 000 porcí prasádam.

Druhého dne, který byl prvním oficiálním dnem Woodstocku, pozval Jurek několik z nás na hlavní pódiu, abychom zahájili festival spolu s nejrůznějšími vysoce postavenými lidmi jako například starostou Žary, místní policií, hasiči a slavnými členy hudebních skupin. Pod jevištěm stálo 200 000 lidí. Nejdříve k nim promluvil Jurek a oficiálně festival zahájil. Pak mi podal mikrofon a řekl: „Pozdravte je!“

Popošel jsem dopředu, a v duchu se smál sám sobě, když jsem si vzpomněl, jak mě v dobách, kdy jsem se připojil ke hnutí pro vědomí Krišny před 31 roky, zneklidňovalo mluvit před skupinkou 10 oddaných. Nyní jsem měl promluvit ke 200 000 mladých lidí, kteří budou pozorně naslouchat každému mému slovu. Pomyslel jsem si: „Řekni to stručně, vlně a k věci.“

„Hare Krišna!“ začal jsem. „Woodstock je pro nás, pro všechny, významná příležitost, abychom se spolu sešli a dobře se pobavili. Ale udělejme to tak, aby téma tohoto velkého festivalu opravdu reprezentovalo: 'Žádné násilí a žádné drogy.' V Krišnově vesničce míru, hned nalevo od jeviště, žádné násilí nebude, protože oddaní Krišny se naučili respektovat každého člověka jako součást Boha. Proto vás všechny milujeme.“ Na to se z hlediště ozvaly hlasité projevy souhlasu.

Pokračoval jsem: „A v Krišnově vesničce neužíváme drogy, protože jsme šťastní díky zpívání Hare Krišna a jedení lahodných vegetariánských jídel obětovaných Pánu. A pokud máte něco hezkého a máte toho hodně, je přirozené, že se o to chcete podělit s ostatními. Prosím, navštivte nás během těchto dvou dnů. Máme dost jídla na to, abychom během příštích 48 hodin nakrmili 80 000 lidí.“

Dav se opět roztleskal, když mnoho z nich začalo jed-
nohlasně zpívat: „Hare Krišna! Hare Krišna! Hare Krišna!“ Když jsem poodstoupil zpět, přistoupil ke mně Jurek a ze široka mě obejmul a utvrdil tak v myslích těchto stovek tisíc mladých lidí, že Hare Krišna hraje opět významnou úlohu v největší polské události roku.

Během dne byla naše vesnička i nadále místem, kde mladí lidé nacházeli úlevu před chaosem panujícím na festivalu. Kdykoliv jste mohli vidět na trávě odpočívat

stovky mladých, jak si povídají s oddanými a nebo si prostě čtou knihy, které nakoupili v našich stanech s knihami. Rám Bhadra prabhu a jeho tým si dali za cíl to, že na rozdíl od zbytku festivalu Woodstock, ze kterého se brzy stal oceán odpadků, bude naše festivalová plocha neustále čistá a uklizená bez jediného papírku na zemi. Když nastal večer, začali k naší vesničce přicházet také místní lidé ze Žary a dav tak ještě zhoustl. Naše ochranka odhadovala že naši vesníci neustále prochází až 20 000 lidí a baví se rozličnými duchovními činnostmi. Ačkoliv mě to velice těšilo, bylo to pochopitelně příčinou starostí jejich týmu o 60-ti mužích, kteří z nikoho nespouštěli oči.

V 8 hodin večer končila kulturní část našeho vystoupení sestávajícího z bhadžanů, divadla, přednášek a oslňujícího tanečního představení 20 indických tanečnic z Jižní Afriky a dav houstl v očekávání našich tří skupin, které opět hrály na našem jevišti. Rychle se rozkřiklo, že ve Woodstocku je Shelter a když hlavní zpěvák, Raghunáth dás, začal pozdě večer zpívat, dav se začal divoce hýbat. Naštěstí jsme před pódium postavili velkou ocelovou zábranu, aby se dav udržel pod kontrolou, což však Raghunátha nezastavilo, aby v jednu chvíli střemhlav nevskočil do davu, který ho nataženými rukama unášel pryč. Když ho přenesli zpět k pódiu a podávali ho přes zábranu, aby dozpíval svou píseň, uchopila ho ochranka a postavila zpět na jeviště. Program skončil v 1:30 po půlnoci a všichni oddaní nasedli do autobusů, aby odjeli na naši základnu a na několik hodin se vyspali. Právě, když už jsme se Šrí Prahládem téměř usnali, dostali jsme zprávu, že v našem stanu s jídlem se rozdalo 26 000 porcí prasádam. Vyčerpán z týdnů práce byl Šrí Prahlád stěží schopen vzít tuto dobrou zprávu na vědomí a usnul s úsměvem na tváři, který tam zůstal i když jsem v místnosti zhasl. Jaká zpráva by mohla přinést oddaným větší radost než ta, že desítky podmíněných duší Kali-jugy obdrželo bezpříčinnou milost Pána Čaitanji Maháprabhua?

„Modlím se o to, kéž se nádherná měsíční zář Pána Čaitanjačandry, která násilně vykořeňuje ze srdcí celého světa temnotu, která přináší neomezený příliv vln do oceánu nektaru čisté lásky ke Křišnovi a která chladí vesmír dnem i nocí planoucí neštěstím trojího druhu hmotného bytí, rozzáří v mém srdci.“

(Šríla Prabódhánanda Sarasvatí — Čaitanja-čandrámrita, text 75)

Druhý a poslední den festivalu byl ze všeho nejlepší. V každém z našich stanů bylo po celý den plno. Ve stanu s indickým malováním na tvář jsme měli 35 oddaných žen, které kreslily gópi tečky od 10 hodin dopoledne do 1 hodiny po půlnoci. Ve stanu Otázek a odpovědí bylo nabito celý den, někdy až se stovkami mladých, kteří si

v jednu chvíli užívali nečekanou, několikahodinovou návštěvu Džajapatáky Svámího.

Zdáleka nejzvláštějšími hosty dne byla mramorová Božstva Rádhy a Křišny, které jsme dovezli z Varšavy. Byla objednána v roce 1994 pro varšavský chrám a od té doby Šrí Šrí Rádhá Góvinda čekají celé ty roky ve skladišti na chrám, který bude dosahovat náležité úrovně, aby mohla být instalována. Chrámový prezident Káší Mišra prabhu souhlasil s tím, že Je můžeme použít ve Woodstocku při oslavě Křišna Džanmáštami se všemi mladými. Tisíce diváků okouzleně sledovali, když oddaní na jevišti prováděli koupací obřad abhišéku a po oblečení Božstev celé áratí. Stovky lidí se připojili, když oddaní házeli okvětní plátky růží jako součást obřadu pušpándžali. Křišnova vesnička míru se ještě více posvětila, když se tam zjevila Nejvyšší Osobnost Božství ve své nejmilostivější podobě Božstev. Mnoho mladých mi pak řeklo: „Nyní už vím, kdo je Křišna.“

Toho večera hrál Shelter jako jedna z 54 skupin, které vystupovaly na hlavním jevišti Woodstocku, asi 320 000 lidem. Těsně předtím, než začali hrát, ke mně na hlavním pódiu přistoupil muž z ochranky se vzkazem od vedoucího bezpečnostní služby celého festivalu. Psalo se tam, že policie zachytila během dne několik telefonátů, ze kterých vyplývá, že skupinka mužů napojená na církve má v plánu začít v davu během vystoupení Shelteru s výtržnostmi. Policie vzala tento jejich záměr natolik vážně, že každý člen ochranky byl v nejvyšší pohotovosti a byly o tom informovány policejní zálohy. Když jsem se podíval do dálky na konec festivalu, uviděl jsem, aniž by o tom mládež věděla, několik policejních vozů s běžícím motorem, které se přemisťovaly ze svého úkrytu v přilehlém lese blíž k festivalu. Poslal jsem mobilem vzkaz naší vlastní ochrance v Křišnově vesničce míru, aby se připravili na možné potíže a poučil je, aby pokud se cokoliv stane, shromáždili všechny oddané na našem jevišti, kde je bude moci naše ochranka bránit. Potom jsem dostal další vzkaz od střediska ochranky, že nejpravděpodobnějším místem výtržností bude Křišnova vesnička míru. Chtěl jsem se do ní vrátit, ale v tu dobu byl hlavní vstup na jeviště již zavřený, protože koncert Shelteru právě začínal.

Během jejich vystoupení jsem očima neustále sledoval naši vesničku, kterou jsem z hlavního jeviště zřetelně viděl. Jen jedenkrát jsem se usmál, to když Raghunáth po jedné písni přestal zpívat a řekl mladému publiku: „Další píseň věnujeme Křišnově vesničce míru. Hare Křišna!“

Když koncert Shelteru v 1:30 po půlnoci skončil, všichni muži z ochranky, kteří byli na dohled, si viditelně oddechli, že nedošlo k žádným potížím. Také jsem sledoval, jak policie, která se srotila u okraje festivalu, tiše mizí v lese. V tu chvíli ke mně přistoupil Jurek a řekl mi, že

Shelter byl zdaleka nejlepší skupinou na Woodstocku a pozval je opět na příští rok.

Když jsem se vrátil do naší vesničky, zjistil jsem, že všichni oddaní odjeli domů na naši základnu. Zatímco jsem před svým návratem na základnu ještě naposledy kontroloval stany, překvapilo mě, když jsem objevil 54 hmců s horkým prasádam, které dorazily před hodinou z našich kuchyní. Podařilo se mi najít 4 oddané, kteří se ještě potulovali po festivalu. Jedním z nich byl i Šánti Parájana dása, který se připojil k našemu turné v květnu po příjezdu z Austrálie. Společně jsme odklopili boční stěny stanu a pokračovali v rozdávání prasádam po celý zbytek noci. Ve skutečnosti jsme rozdávali prasádam až do 4 hodin odpoledne dalšího dne, kdy z festivalu Woodstock odjeli poslední lidé. Večer jsme pak spočítali talíře, které jsme vydali. Ačkoliv to bylo o trochu méně, než jsme měli v plánu, celkový počet 73 230 talířů nicméně srdce všech oddaných uspokojil.

Druhého dne, spolu s pracovní četou ze stanové společnosti, začali oddaní bourat tábor a Nandiní a Rádhá Sakhí Vrinda se vydaly poděkovat různým lidem ze Žary, kteří nám mnoha způsoby pomáhali. Navštívily policejní oddělení, hasiče, úklidovou společnost a nemocnici, všichni z nich dělali mnohem víc, než je obvyklé, aby měla Krišnova vesnička míru úspěch. Všude je zdravili „Hare Krišna!“ a „Hari Ból!“

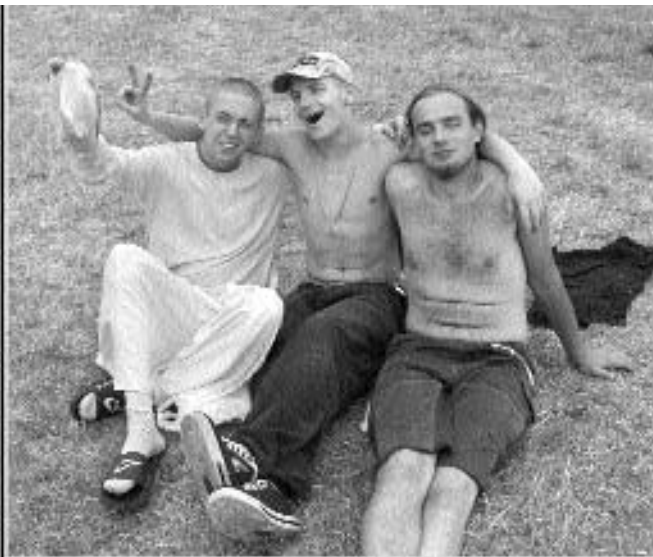
Výsledek každé jagji může být viděn ve vlivu, který nakonec má. Vliv neustálého zpívání svatých jmen Krišny a rozdávání mnoha tisíc porcí prasádam během festivalu Woodstock byl patrný ve slovech starosty Žary na rozloučenou, když jsme mu do jeho kanceláře přišli dát sbohem. Poradce polského prezidenta a kandidát do parlamentu v nadcházejících volbách mi řekl:

„Ještě jednou vám děkuji za váš příjezd na Woodstock. Brzy tu budu jako starosta končit, ale buďte si jist, že po to všem, co jste pro nás v Žary udělali, máte ve varšavské vládě skutečného přítele. Těším se na to, až vám budu moci být v budoucnu nápomocen.“

Cestou ze Žary jsme projížděli okolo velkého pole, kde se Woodstock konal. Nezbylo tam už vůbec nic. Vypadalo téměř stejně jako když jsem před dvěma týdny přijel poprvé. Pomyslel jsem si: „Byl jsem první, kdo přišel — a jsem poslední, kdo odchází. Všechno šlo řízením Pána hladce.“

Náhle u nás zabrzdilo policejní auto a spustilo maják. Řekl jsem si: „No, skoro hladce.“

Když k našemu autu přistoupil policista, natáhl jsem se a stáhl okénko. Snažil jsem se přijít na to, co jsem mohl provést — jel jsem moc rychle nebo snad přejel dvojitou čáru? Strážník přistoupil k okénku a s širokým úsměvem řekl: „Mohli byste mi dát adresu? Rád bych s vámi zůstal ve spojení. Má žena a já bychom rádi příští léto cestovali

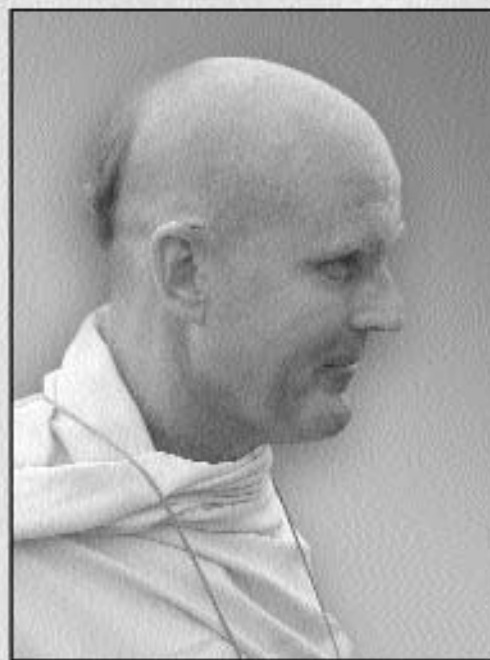
několik týdnů s Hare Krišna. Mohou se k vašemu turné připojit policejní důstojníci?“

Se smíšenými pocity radosti a úlevy jsem odpověděl: „Ovšemže, strážníku. Nikdo není vyjmutý z milosti Pána Čaitanji. Tady je naše telefonní číslo. Budeme vás čekat.“

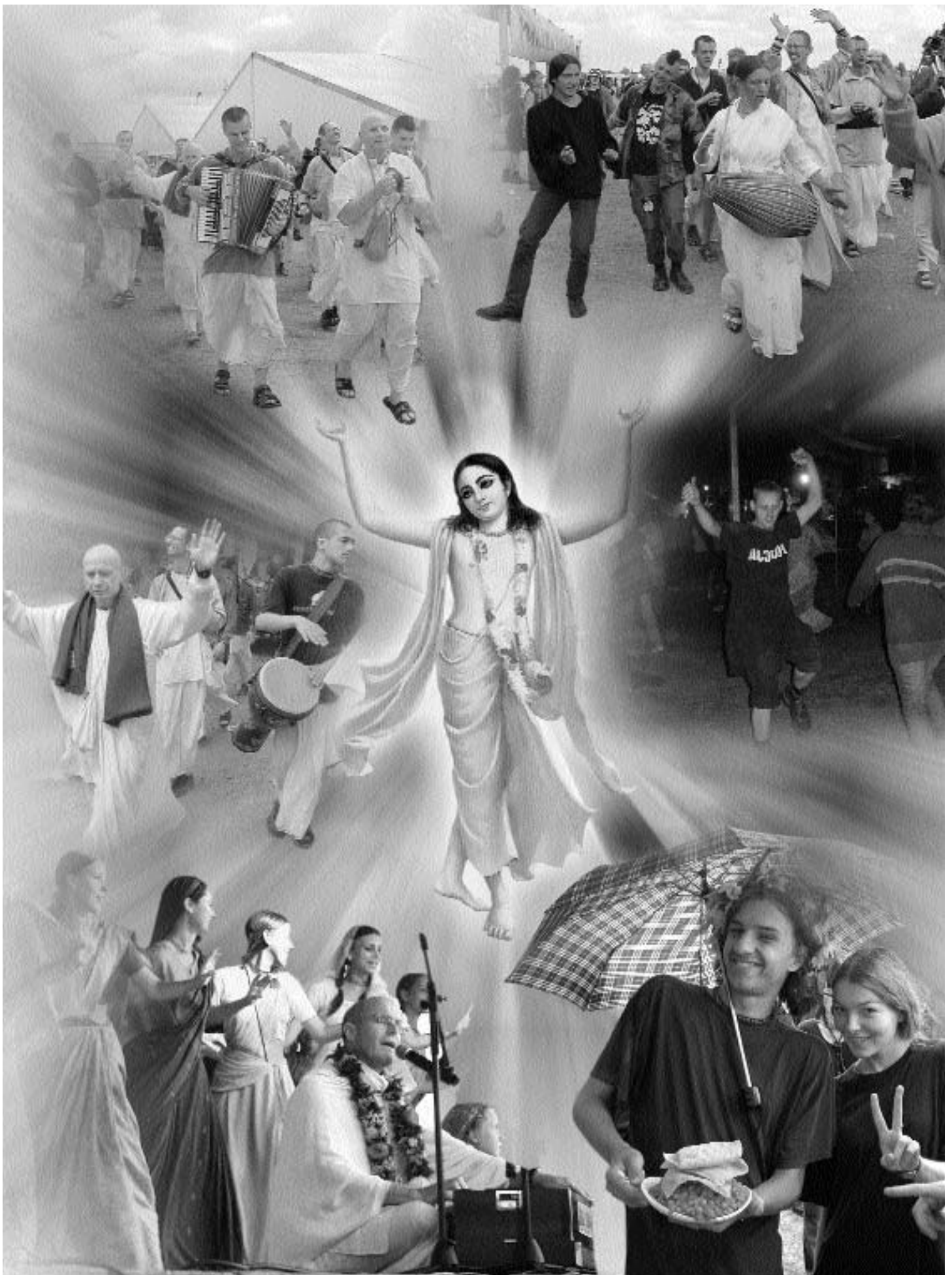
Když jsme odjížděli pryč, zpíval jsem Hare Krišna z plných plic. Cítil jsem se šťastný, že jsem byl zase jednou svědkem vznešené milosti dostupné v sankírta- novém hnutí Pána Čaitanji. Mou nejvroucnější modlitbou je — kéž mám sílu plavat v nektarovém oceánu lásky to- lik let, kolik mi jich v životě zbývá.

„Ó Pane Čaitanjo, ó milostivý, ó nanejvýš velkodušný, ó Pane, který naplňuješ srdce živých bytostí nejrůznějšími náladami oddané lásky, ó podivuhodně nádherný Pane, ó Pane se zlatou pleť, ó oceáne transcendentálních ctností, ó zosobněný nektare oddané lásky, ó Pane, který miluješ zpěv svých vlastních svatých jmen, modlím se o to, abych bez únavy prošel životem za neustálého zpívání Tvých svatých jmen!“

(Šríla Prabódhánanda Sarasvatí — Šrí Čaitanja- čandrámrita, text 67)

Indradjumna Svámí je žákem A. Č. Bhaktivédánty Svámího Prabhupády. V současné době působí jako zasvěcující duchovní mistr ISKCONu a putující kazatel. Je hlavním iniciátorem Lakšmí Nrsimha Tour, která každoročně vrcholí polským Woodstockem. Na velkou žádost svých žáků a ostatních oddaných začal psát Deník kazatele na cestách. Tyto úžasné příběhy jsou nyní postupně překládány do různých světových jazyků. Některé části tohoto deníku jsme pro vás přeložili do češtiny a můžete je číst na www.harekrsna.cz.

tradičního ir

Cizinci ve vesnici

Kdykoliv naši oddaní ze Západu přijeli do Bangladéše, dostalo se jim od hinduistů úžasného přivítání. Bengálci jsou přirozeně srdeční, extrovertní a citoví lidé. Když jsme poprvé přijeli do Bangladéše, byli hinduisté ovlivněni propagandou, že hinduismus je vymírající náboženství a že svět se obrací na islám. Když pak viděli cizince, kteří přijali vaišnavský způsob života i s kírťanem a tilakem, jejich nadšení přetévalo v extatické přivítání.

Často se shromáždila celá vesnice, aby nás pozdravila kírťanovým průvodem a záplavou květin. Nanášeli nám na čela pastu ze santalového dřeva (projev úcty vážené osobě), zdobili nás květinovými girlandami a házeli nám květy pod nohy nebo nad hlavu. Ženy opakovaně vydávaly příznivý zvuk ulu-ulu, který se tvoří pohybem jazyka proti vnitřní straně rtů.

Lidé očekávali, že budou mít možnost dotknout se našich nohou a sebrat prach z našich chodidel dotykem hlavy. Někdy jsme se ocitli uprostřed nadšeného davu, kde se chtěl každý dostat do naší blízkosti. Když se všichni muži, ženy a děti z vesnice dotkli našich nohou, obřadně nám je omyli.

Styděli jsme se, protože sami jsme se teprve čerstvě vymanili z iluze, máji. Necítili jsme se hodni takového uctívání, ale nebylo možné se tomu vyhnout. Prostí venkované toužili po tom, aby nás nejen spatřili, ale aby nás mohli uctívat jako své vzácné hosty. Domnívali se, že když jsme se vzdali západní hojnosti, abychom jim přišli připomenout jejich vlastní kulturu a náboženství, tak musíme být velmi pokročilé duše. Říkali nám, že jejich domy, vesnice a samotné životy se naší přítomností očišťují.

Slavnosti jsme pořádali večer — dlouhé kírťany spojené s promítáním filmů a někdy divadelním představením. Místní obyvatelé nám nadšeně pomáhali stavět jeviště z bambusu a dřevěných prken. Ukazovali jsme jim Bhagavad-gítu v angličtině, potom v němčině, francouzštině a pak ve španělštině. Potom jsme pokračovali v předvádění Gíty ve více než 30 jazycích, a lidé byli stále udivenější. Když jsme se dostali k arabštině, rozlehlo se udivené mumlání, protože Bangladéš je ovládaný muslimy. Řada lidí přicházela po programu, aby si prohlédla arabskou Gítu zblízka a přesvědčila se, že doopravdy existuje.

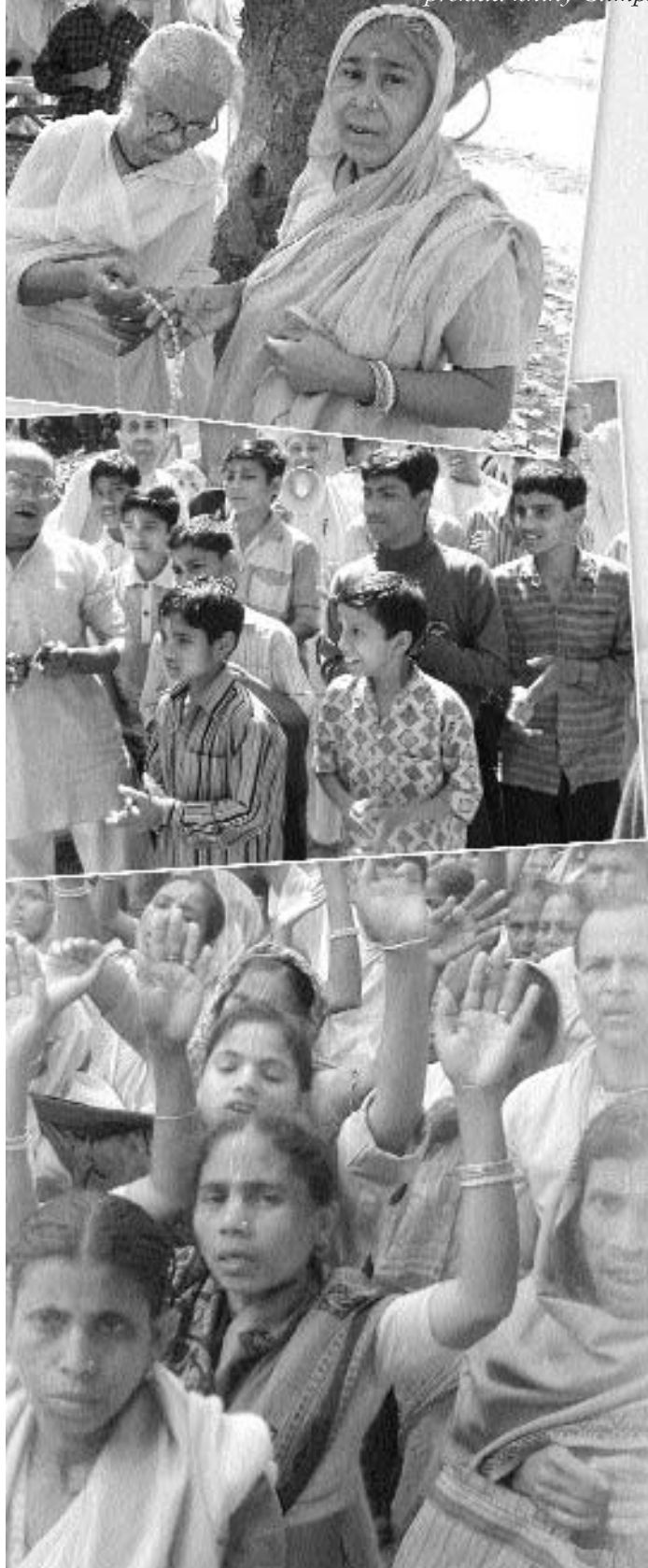
Každý večer jsme pouštěli film o činnosti ISKCONu ve světě. Když se ve filmu objevilo smažení purí ve veliké pánvi s ghí, dav pokaždé zalpal po dechu — ghí je luxusem a lidé si nedokázali představit, že by ho někdo mohl mít tolik litrů na smažení.

Program téměř vždy začínal se zpožděním a často pokračoval dlouho do noci. Začínat v určité stanovenou hodinu, to je v Bangladéši neznámým pojmem. Když jsme se ptali, v kolik hodin by měl program začít, dostávali jsme odpovědi jako „k večeru“ nebo „až všichni přijdou“, jako by se to rozumělo samo sebou. V Bengálsku se začíná tehdy, až se všichni sejdou a pohodlně se usadí. Přestože jsme se snažili o přesné začátky, program začínal teprve tehdy, až všichni dorazili a nalaďili se na sledování. Ale jakmile se už všichni jednou sešli, nikdo nespěchal s odchodem. Když se jednalo o nějaké náboženské nebo zábavné představení, lidé byli připraveni zůstat vzhůru celou noc.

Zvěsti o programech se šířily ústně. Zprávy putovaly od vesnice k vesnici a lidé

ndického života

překlad knihy *Glimpses of Traditional Indian Life* od Bhakti Vikáše Svámího

postupně přicházeli po skončení své každodenní práce na polích nebo jiné činnosti. Scházely se početné davy — každou noc nejméně několik stovek lidí. Větší slavnosti, které se organizovaly s předstihem, přitahovaly tisíce lidí, kteří, aby se jich mohli zúčastnit, šli pěšky třeba dvacet kilometrů. Pro tyto zvláštní příležitosti si ženy oblékaly svá nejhezčí sárí a navlékaly šperky, a možná se i trochu líčily. („Nejlepší sárí“ neznamená, že by byla srovnatelná s oblečením bohatých městských lidí. Jako vesničané se museli oblékat podle svých možností.)

Nejváženější obyvatelé vesnice předstupovali jeden po druhém, aby vyjádřili svoje ocenění hnutí pro vědomí Krišny, které se šíří po celém světě. Bez ohledu na naše protesty nás komicky nadneseně chválili. Na cestách mě nějakou dobu doprovázel jeden student z univerzity v Dháce, který, přes veškeré moje naléhání, aby to nedělal, mě představoval jako držitele dvojitého doktorátu z Oxfordské univerzity, přestože já jsem nikdy na žádnou univerzitu nechodil. Místní řečníci nás oslovovali tituly jako *paramahansa*, *mahābhāgavata* a dalšími přehnanými tituly. Rádi také hovořili trochu o filosofii, což bylo někdy dobré, protože většina Indů v Bangladéši má alespoň základní znalosti o učení gaudíja-vaišnavismu — například o tom, že Čaitanja Maháprabhu přišel zachránit padlé duše z Kali-jugy šířením svatého jména. Ale vnášeli do filosofických výkladů i spekulativní myšlenky, které už tak dobré nebyly.

Pro mnoho bangladéšských Indů bylo zjevení západních sádhuhů v jejich poklidných pasteveckých domovech nejpodivuhodnější událostí, která se jim kdy v životě přihodila. Do té doby do jejich vesnice žádný obyvatel Západu nedorazil, a teď lidé ze Západu přišli — jako oddaní Krišny! Najednou jsme tam byli, my, cizinci, a zpívali jsme Hare Krišna — jejich náboženství, na sobě jsme měli dhótí — jejich oblečení, jedli jsme rýži a dál — jejich potravu, jedli jsme rukama stejně jako oni a seděli jsme s nimi na zemi.

Ráno mnoho lidí čekalo, aby si s námi mohli osobně promluvit. Užasle přihlíželi, jak si nanášíme tilak, zpíváme Krišnova jména podle korálků a pořádáme přednášky s citáty ze sanskrtských

a bengálských písem. Hovořili jsme s nimi bengálsky, přesvědčovali jsme je, aby se nevzdávali svých tradic, a ujišťovali je, že vaišnavský způsob života je lepší než dekadence Západu. Naši hostitelé byli nesmírně potěšeni a neváhali nám to dát najevo.

Lidé, kteří jedli prostou stravu a stěž si mohli dopřát něco víc, nám připravovali úžasné prasádam nad své prostředky a podávali nám ho s láskou. Přinesli lahvičku doma připraveného ghí (bylo to všechno ghí, které měli, víc si dovolit nemohli), aby jim mohli pokropit rýži a ještě zlepšit její už tak vynikající chuť.

Začal jsem chápat, co měl Šríla Prabhupáda na mysli pojmenováním „bengálská matka“. Často nás starší ženy nutily jíst víc a víc — hodně nad naše možnosti. „Gola porđzonto,“ říkávaly: „Až po krk!“ Přidávaly nám opakovaně na talíř, jen aby se ujistily, že zůstává dost zbytků na rozdávání mezi nedočkavé vesničany.

Někdy se nadšení našich hostitelů už málem nedalo unést. Každý nás chtěl krmít a chtěl, abychom navštívili jejich domov a požehnali jej, a všichni očekávali, že si s námi osobně pohovoří. Všichni byli značně neodbytní, což představovalo značnou zátěž pro naše životy (a trávení). Ale bylo to víc než vyváženo přirozeným potěšením a nádhernými kirtany, se kterými nás lidé přijímali, a radostnou náladou, která převládala všude, kam jsme přišli. Měli jsme možnost nahlédnout, jaké by to bylo, kdyby si celý svět byl vědomý Krišny. ❀

Pečená cuketa s bramborem a sýrem

1 velká cuketa
4 větší brambory
50 g másla
1/4 čl asafoetidy
1/2 pl kmínu (indický nebo český)
1 pl oregána
1 čl sladké papriky
plátkový sýr
sůl

Cuketu a brambory nakrájíme na kostky a smícháme je s máslem, kmínem, asafoetidou, oregánem a solí. Pečeme v remosce nebo ve vyšším plechu v troubě asi 40-50 minut. Nakonec na vrch položíme plátkový sýr, posypeme ho paprikou a necháme asi 1-2 minuty protéct. Koření i zeleninu je možné obměňovat podle chuti. Vynikající je místo cukety použít brokolici a okořenit ji některým kari kořením. Nabídneme Krišnovi.

www.govinda.cz

Vaříme pro Krišnu

WWW.HAREKRSNA.CZ

Srdečně Vás zveme na pravidelné přednášky z Bhagavad-gíty
každou středu od 18.30 hod, Vegetariánský klub Govinda
ul. Soukenická č.27, 110 00 Praha 1, metro "B" Nám. Republiky, tel: 02/24816016

VedaVision Digital Multimedia Studio a Centrum pro vědecká studia, Jílová 290, 155 21 Praha 5-Zličín, mobil: 0603/700512